

Wat er voorafging

Volgens een oud verhaal werd het schaduwrijk Umbrador gemaakt door de reuzenslang Sigrid. 's Nachts sliep ze in het water. Overdag maakte ze uit het niets een wereld die ze Umbrador noemde. Sigrid zette een zon in de hemel, zodat er licht zou zijn en ook schaduw. Daarna versierde ze het land met bergen en bossen en velden vol bloemen en dieren. Als laatste bedacht ze de Schaduwwezens. Sigrid gaf ze schaduwen die iets verraadden over hun magische krachten. En juist omdat ze allemaal anders waren, hielden de Schaduwwezens elkaar en Umbrador in evenwicht.

Toen ze klaar was met haar werk, trok Sigrid zich terug in het meer van Thalís, waar ze stierf.

Ze had honderdduizend jaar geleefd. Sigrid was de schepper van Umbrador, een slang die kon geven en nemen. Ze kon een wereld maken en verwoesten, met hetzelfde plezier.

Sommige Schaduwwezens geloofden dat Umbrador op een dag zou worden vernietigd door een wezen zoals Sigrid. In een lange, zwarte nacht zou er een afstammeling verschijnen die sterk genoeg was om Umbrador weer in het niets te laten verdwijnen. Zo zou het gaan, volgens de legende.

Filou, mijn vriend, en de slimste kat van Umbrador, denkt dat zulke oude verhalen onzin zijn. ‘Die hele Sigrid heeft nooit bestaan,’ zegt hij. ‘Het is alleen maar een sprookje, en sprookjes zijn bedacht om ons bang te maken. Daarom lopen ze ook vaak zo slecht af.’

‘Behalve voor de prinses,’ merkte ik op. ‘Want die trouwt met een prins.’

Toen lachte Filou me in mijn gezicht uit. ‘Wie zegt dat je dáár gelukkig van wordt, Jinna, trouwen met een prins?’

Dat vond ik grappig, vooral omdat ik een prinses ben.

Maar dat was ik niet altijd.

Ik ben opgegroeid tussen de mensen, in de mensenwereld. Daar woonde ik bij mijn verschrikkelijke tante Agaath. Gelukkig had ik een lieve hond: Scharrie.

Ik wist niet beter dan dat ik een mens was.

Toen kwam de dag waarop tante Agaath mijn hond wilde wegdoen. Samen met Scharrie ging ik ervandoor. We kwamen in Umbrador terecht, een wereld die naast die van de mensen ligt. Daar ontdekte ik dat ik een Schaduwwezen ben. Ik vond er mijn vader terug en ik maakte vrienden, zoals de Sterrenkijker Toori en de kat Filou. Als er geen oorlog was gekomen zouden Filou en ik elkaar trouwens niet hebben opgezocht, want hij deed eerst heel vervelend. Maar die oorlog kwam wel, en we hadden elkaar nodig. De Schaduwvorst Fulgis dreigde Umbrador te veranderen in een ijswoestijn. Bovendien stookte hij de Schaduwwezens tegen elkaar op.

Dat was nooit het idee geweest van Sigrid. Zij wilde juist dat er evenwicht zou zijn tussen ons.

Maar daar trok Fulgis zich niks van aan.

Het gevecht om de toekomst van Umbrador werd uiteindelijk gewonnen door het verzet, waar Filou, Scharrie en ik ons bij hadden aangesloten. Het was een zware strijd, vooral omdat Fulgis werd geholpen door de Nizar. Dat is een zwarte draak die het wisseldier is van mijn tante Agaath. Zij kan zich dus in een draak veranderen!

Fulgis overleefde de oorlog niet, Agaath wel. Ze raakte verlamd, maar ze kon vluchten. Sindsdien heeft ze zich verstopt in de mensenwereld. Dat is nu bijna drie jaar geleden. Iedereen roept dat ze nooit meer terugkomt naar Umbrador. Toch blijf ik bang voor haar. Mijn enige troost is dat ik zelf ook een draak ben. Alleen ben ik nog een kleine draak. Als de Nizar haar bek opendoet pas ik er precies in, zeg maar!

De laatste tijd denk ik vaak aan de voorspelling dat Sigrid een nakomeling krijgt die Umbrador kan verwoesten. En 's nachts, als ik niet kan slapen, vraag ik me af: waarom zou mijn tante Agaath die nakomeling niet zijn? Zij is een heel gevaarlijke draak.

Stel je voor dat ze besluit om Fulgis' oorlog af te maken?

Maar volgens Filou moet ik ophouden met mijn gepieker. Hij zegt: 'Je tante likt haar wonden. Ze is geen gevaar meer. Er zit misschien wel een béétje waarheid in sprookjes, maar dat betekent niet dat ze ook echt waar zijn.'

Deel I

Neris

Hoofdstuk 1

Ogen in het bos

In het licht van de maan leek het net of de berkenbomen ogen hadden. Scheve ogen, die soms leeg waren en soms een stip in het midden hadden, als een donkere pupil. Ik wist dat het kwam door scheuren in hun bast, waardoor de zwarte stam eronder tevoorschijn kwam. Het waren geen ogen; er was niks aan de hand.

Ik draaide me om naar Scharrie, mijn hond. Zijn staart zat tussen zijn poten.

‘Nog eventjes. We zijn bijna bij de rivier. Daar zoeken we een slaapplaats voor de nacht.’

Angstig keek hij me aan, en ik wist wat hij dacht. *Iets kijkt naar ons.*

‘De bomen kunnen ons niet écht zien, dat lijkt alleen maar zo.’ Ik kriebelde hem achter zijn oren, waarvan er eentje voor de helft was afgescheurd in de strijd tegen de Schaduwvorst.

‘Het is zinloos van honden te verwachten dat ze hun verstand gebruiken. Dat hebben ze niet,’ miauwde Filou.

‘Laat Scharrie met rust,’ zei ik. ‘Hij heeft de hele dag gelopen en is moe...’

Maar Filou had een slecht humeur. Hij hield niet op. ‘Weet je waar ik moe van word? Dat gehijg van hem. Die natte lap die uit zijn bek hangt. Katten zijn intelligente wezens. Ze hebben schoonheid, plezier en uitdaging nodig.’

‘Je krijgt je uitdaging nog wel,’ beloofde ik.

‘Nou... niet in de vorm van mijn reisgezelschap.’ Mopperend sjouwde de kat verder.

Gelukkig trok Scharrie zich er niks van aan. Hij bleef gewoon hijgen, met zijn tong uit zijn bek.

Ik probeerde hem gerust te stellen. ‘Die scheuren in de bomen, die op ogen lijken... dat komt doordat het zo koud was in het Lentegewest,’ legde ik uit. ‘Na de oorlog werd het weer warm. Dan breekt de bast van de boom.’ Door mijn hoofd flitste een beeld van Fulgis, de Schaduwvorst. Ik dacht aan zijn ogen, die ijsig leeg waren geweest.

Filou gaapte, en ik hield mijn mond maar weer. Ik begreep ook wel dat bomen niet zo’n spannend onderwerp waren.

Toen stapte ik op een tak, die met een knappend geluid in tweeën brak. In het donker klonk het als een pistoolschot. Van schrik bleven we alle drie staan. Een tel later viel er nóg zo’n schot, alleen dan harder, en vlakbij.

Wat was dát? Zat daar iets of iemand verstopt?

Ik tuurde in het zwart tussen de stammen. Was een vos zwaar genoeg om zo’n geluid te maken? Of een hert? Een wolf kon het niet zijn; die jagen in groepen en dat klinkt anders.

We wachtten. Scharrie hield op met hijgen. Het was stil in het bos, maar ik voelde een vuurtje oplaaien in mijn buik.

Een bos moet vol geluid zijn. Als dat niet zo is, is er iets aan de hand. Dan sluipt er een roofdier rond, of een Schaduwwezen. De vorige keer dat ik zo’n stilte meemaakte, was de

Nizar verschenen, de zwarte draak.

Nee, zei ik tegen mezelf, dat is onmogelijk. Tante Agaath is hier niet! Niemand weet dat we hier zijn! Toch liet iets in mij zich niet geruststellen. Ik draaide me om, mijn vinger tegen mijn lippen.

Filou zat ontspannen zijn snorharen te poetsen. ‘Geen wind,’ zei hij. ‘Niks aan het handje.’ De kat had gelijk. De vleugels van de Nizar waren zo groot dat het beest altijd storm meebracht. In dat geval zou ik véél hout hebben horen breken. Een knappend stokje was niet genoeg.

‘Ik schrok me dood,’ zei Scharrie. ‘Ik dacht dat het je tante was.’

Filou lachte hem uit. ‘Hoe groot is de kans dat ze hier opduikt? Zomaar, midden in een bos?’

Intussen was ik van het pad af gegaan, in de richting waar het geluid vandaan kwam. Ik bukte me om onder een spinnenweb door te kruipen. Op dat moment bewoog er iets tussen de bomen. Ik keek omhoog en zag de fluwelen glans van wat een paar ogen leek, en een bleke vlek die misschien een gezicht zou kunnen zijn. Een Schaduwwezen, dacht ik. Maar als het een Schaduwwezen was, bewoog het wel heel lichtvoetig.

‘Wie ben je?’ riep ik. Dieren konden me soms verstaan, en dan gaven ze weleens antwoord. Ik was op mijn hoede, maar niet bang meer. Alles wat vlucht is zwakker dan jij, dat is een ongeschreven wet in het bos.

Scharrie kwam bij me staan. ‘Het waren dus toch geen bomen die naar ons keken,’ zei ik. ‘Je had gelijk. We werden bespied.’ Ik aaide zijn grijze vacht. Hij was zo groot geworden; zijn rug kwam inmiddels bijna tot aan mijn borst.

Scharrie stak zijn neus in de lucht en snoof.

‘Ruik je iets?’

Maar de hond schudde zijn kop. De wind stond de andere kant op.

‘Je wordt in dit bos de hele dag bekeken,’ zei Filou verveeld. ‘Alle beesten staren naar ons. Ze hebben niks beters te doen. Het is een treurig leven, als je erover nadenkt.’

‘Mmm,’ deed ik, want ik wist niet zeker of dit wezen wel een beest was.

‘En zo’n knappe kater zien ze natuurlijk nooit in deze uithoek.’

‘Nou weten we het wel, Filou,’ zei ik. ‘Heel Umbrador past in dat ego van jou.’

‘Tssss,’ siste Filou, maar ik kon horen dat hij niet écht beledigd was. Waarschijnlijk was hij het zelfs stiekem met me eens.

Intussen liepen we weer over het pad. Filou ging voorop, daarna kwam Scharrie en ik sloot de rij. Een paar keer keek ik achterom. Er was niks te zien, maar ik voelde die vreemde ogen nog steeds in mijn rug prikken.